

L U J Z A

pregledaj, recimo, njenu ruku, pokazaću ti je, mada može da je trgne i u poslednjem času, može da mi klizne iz dlana kao vlažan sapun ili brižljivo očišćena riba

zasad nemoj pomisljati na ovo telo, između nas, imaćemo još obilje prilika da se iščudavamo šiljatim kolenima, nesrazmerno krupnim stopalima, mišićavim nogama kao u trkača na kratke staze, a ova dva savršeno glatka stegna koja vise sa trupa kao dve naopako postavljene kegle, ovi svi sami razočaravajući detalji, uska bedra i nepostojeće meso, nepostojeća meka, topla mesta i još neke stvari na koje smo navikli u maštici, ova tvrdnica lišena svakog mirisa, zar bi to bio sav oslonac ove žene? ispod bele svile ne možeš videti grudni koš, da, njen grudni koš poput vase u obliku dečjeg brodića, pa visoko izvijena ramena, vrat, stope kao piramide na čijem vrhu, kliznjući niz stranu, visi mesec, po krilaste lopatice išarene jarko crvenim pegama, mestičave poput leptirovog krilca, večito suve, kratke malje pod pazuhom, bezbojne, mogao bih da je otkrijem, ali plašim se, probudiće se; opet nepristutno meso, opet nepristutna meka, topla mesta da u njih skriješ šaku, treba da vidiš ovo telo u svojoj bezbojniosti, telo koje je za dvadeset tri godine svega jednom ili dvaput video sunca, možda na puštoj terasi kakvog zapuštenog hotela, među prostrtim belim čaršavima, dok su se pralje motale gore-dole stepenicama, s pletenim korpama preko ruku, ili među ohladjenim stjenjem kakve surove obale u ranu jesen, kada je već obližnja plaža pusta, a pesak, zaslugom bučnog noćnog pregnuća talasa, prekriven travuljicom; u blizini je možda leškarila usedelica, gola, na poškru boje limuna, dok je u daljinu, pritežen između neba i vode mirovao ribarski čamac; treba da vidiš ovo telo, pokazaću ti ga kako bi po njemu znao da odmeriš snagu moje rešenosti kojom istrajavam kraj njega, ali zasad gledaj tu ruku, ruku na ovom memljivom jorghetu, iz kojeg su starog Furboja preneli u mrtvački kovčég, i u kome se rodio njegov sin, Vidotto Bruno, moj prijatelj ribar, moj prijatelj švercer, nedavno pušten na slobodu

kako je dugo potrajal dok nisam prvi put mogao da osetim dodir te ruke na svom licu, ne, upravo me i nije rukom dotakla, već samim svojim htemenjem, jer je ruka bila iščezla u polutami, i šaka, i prsti, tek je pokret ostao, kao tiskanje kojim će nekoga maknuti u dubinu, kao pritisak u ledu neodlučnog, nakon čega on pada u plavu prazninu; kako je dugo potrajal dok nisam prvi put mogao da osetim dodir te ruke na svom licu, na kome su u meduvremenu nedoumica, sumnja, ljubomora, podozrenje ponovo činilo svoje, povrh toga i leto je bilo liza mene, jedno veliko leto za mojim licem.

pogledaj ovu ruku koja se, otkako mi je dotakla lice, u dva tela nastavlja, i koja je, pomodrela od jesenjeg vetra, vlažna od jesenje kiše, još nekoliko minuta ranije blistala na svetlosti lampe, u kuhinji, za večerom

besumnje, ženska ruka koja prebire po tvom licu početak je nečega, besumnje, nije joj cilj samo da utvrdi kakvočku twoje kože, mada za nekoliko trenutaka i to biva jasno pod njenim dodirom, a reči ništa ne znače prstima, twoje na brzinu izgovorene reči kojima smeraš da predupredиш traganje prstiju; prstima govorи znoj sa čela, bubuljica, bravavica, nos, dimenzija usana, zabacuješ stoga glavu, ali već je kasno, u meduvremenu dodir te već oslikao;

ili kad ti se domogne leda, pod košuljom, u kičmenoj brazdi, osećaš, već je među tanušnim, golim okom jedva vidljivim maljama otkrila masno tkivo, a niže, kod tri isturena pršljena, koji tako verno i neumoljivo čuvaju tajnu tvog porekla, da su ti preci bili kubički, i da im se kičma od talijanica prebila, povila kao lük, pri čemu su tri kičmena pršljena izletela kao sačma iz prenapete puške, niže dakle...

zasad, međutim, čamiš u jednoj od dve stotine soba džinovskog hotela, hladno je, ležiš u svom krevetu, misliš ti tumaraju tamno-amo, pomisliš kako je daleko, u velikim gradovima opet počela pozorišna sezona, javlja ti se sećanje na prepune kafane, večernje ulice, i pritom čežnja neprimetno uzdiže u tebi svoje sive stubove, čini ti se da čuješ kucanje jedne ruke na svojim vratima, ruke od koje bi se slikar okrenuo s dubokim prezirom, i tako danima, tako ne-deljama

možeš je dotaći sasvim slobodno, sva je kao ispučali kamen koji je dugo stajao pod vodom, na dnu; osećaš li njenu zastrašujuću hladnoću? oko noktiju divlje izrasline kože, na hrapavoj površini noktiju naprsljine, ponekad je puštam, neka samo tumara po mom telu; zamisl ovu ruku na svom čelu, ili na kom drugom delu tela, zamisl zagrljav bez stiska ruku, zamisl ove prste kako poniru u dušek, ili u mraku kako hvataju sebe nad tvojim oznojanim telom

ove su ruke, kao na crtežu početnika, bez senki, mimo proporcija tela, mršave kao na Giacomettijevim skulpturama i lišene uloge, osim što šireći ih, rasteže njima prazninu oko tebe, dok je grliš

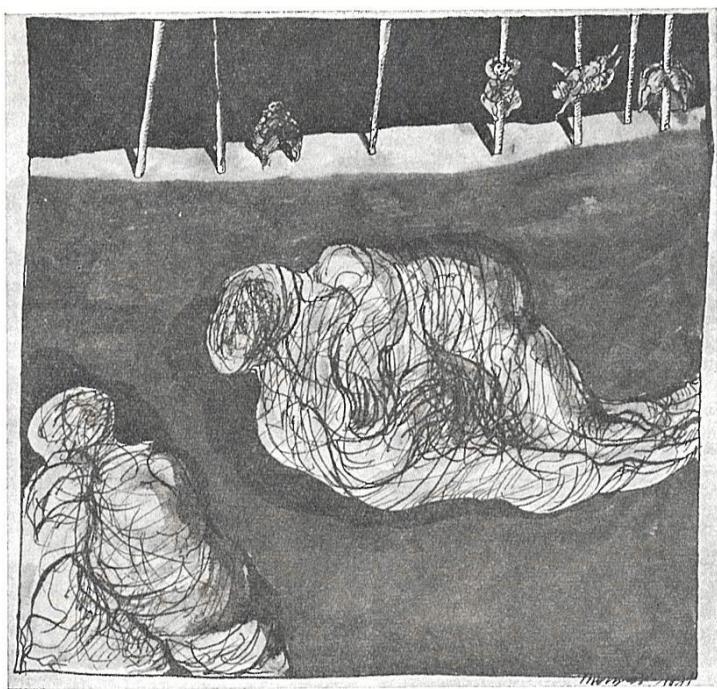
takni je, kako je hladna, mada živa

zasad, međutim, čamiš u onoj hotelskoj sobi, na podu hrpa starih novina, časopisa, ilustrovanih revija, knjiga, crnih čarapa, prljavog rublja, ni proći se ne može, od četiri zida jedan je staklen, ako razmakneš teške štofane zavesu, videćeš šumu iza hotela, borik, ptice galame u drveću, jutrom, kada se iz kuhinje razlegne kikot sudopera

u uglu ormara, na njemu kofer, na odškrinutim vratima ormara crveni ručav pulovera, kraj staklenog zida stočić sa stolicom, na stolu kora limuna, prazna flaša od ruma, crvena olovka i hartija, naslagana gomila prazne hartije, na ulazu čviliuk, njegove kuke golo strše uvis, iz kupatila se noću čuje hripanje, šuškanje

vratu, na koja kao da je znatno ranije neko bio pokucao, zatim hodnik, predug, beskrnji hodnik sa tepisima koji upijaju zvuk, nešto dalje sve se ponavlja, opet ulazna vrata, predoblje, kupatilo, spavača soba, krevet, sto, stolica, ormari, stakleni zid, za staklenim zidovima borova šuma, za šumom more, nad morem zvezdano nebo

jedan, dva, tri, četiri, pet (soba direktora hotela), šest, sedam, osam, devet, zastaneš ispred nje, ispred sobe broj devet, hodnik je prazan, u trpezariji kelner spava nad stolom; oslušneš, tišina, malo je aljkava zbog varenja, spava možda? ili je, izigravši tvoju budnost, već napustila sobu? bio si stigao tek do supe kada je, ustanavši od svog stola, žurno prošla kraj tebe, bila je u pantalonama, platenim pantalonama izbledelim od pranja, na nogavicama su uljanim bojama islikana slova, zelena, žuta, plava, crvena, mala i velika slova čiji su smisao uzalud odgonetali kelneri u popodneva, tokom kartanja, njihov je smisao bio možda samo u tome da odagnaju pažnju sa uskih bokova, pljosnatih grudi, sitnog, voštanobelog lica, sa koso usećenih, duboko zasadenih očiju bez sjaja, sa retke kose skupljene u pundu, kose kroz koju je prosijavala bela koža lobanje, bila je bosa, plavocrvenaste izrasline nagrdivale su joj ipete, uveče verovatno nabije vate u cipele, mora da svaki korak iziskuje poseban napor, što ona prikriva lakim bezbrižnim osmejkom, pritom bi zauzela mesto za poslastičarskim stolom sa valjkastom nogom, ali ni jednom nije izula cipele pod stolom kao što to čine one maleolente seoske rinte koje subotom i nedeljom uveče preplavljaju kafanu, iskićene kao božićne jelke, ušarenjene kao svetleće reklame, namirisane kao parfimerija; uzbudeno, nestrpljivo one iščekuju lovce iz Trsta, Milana, Venecije, Padove, u čijim se kolima, na zadnjem sedištu ili nazad u prostoru za prtljag izležavaju uhranjeni, razmaženi psi, da bi, nakon što se smrknje, nakon što kelner poput ceremonijal-majstora navuče teške, jarko crvene štofane zavese na staklene zidove kafane, za jedne italijanske gačice, francusko prsluće, nemačke čarape, polegale na trbu u jednoj od hotelских soba, na krevetu, na tepihu ili u kadi, dizići uvis golišave zadnjice kao raspukle lubenice; sedela je medu njima, brišući znojave dlanove papirnim salvetom, preturajući po torbici, zevajući nezainteresovan, s vremenom na vreme bacajući letimičan pogled na svoj ručni sat, potom bi dipila, gotovo trkom stigla do izlaza, da bi kroz koji trenutak iščezla u hladnjikavoj noći; preko dana hoda bosa, ponekad ustaje u ranu zoru, na brzinu doručkuje, sama pripremi doručak u kuhinji, dok kuvarica i dalje dremi kraj štednjaka, potom, s kožnim papučama pod miškom, zviždući nestane u boriku iza hotela, i do podneva je nikо i ne vidi, nikо ne zna kud odlazi, hoće li se vratiti, ili će pisati iz kakvog udaljenog grada da joj pošalju četkicu za zube, lak za nokte; oko podneva pojaviće se na ivici šume, na istoj stazi, na isti način zviždujući, mornarska majica na crvene pruge joj prebačena preko ramena, ide bez prslučeta, na sitnim grudima neverovatno na krupne bravadice, mrke gotovo crne, izdaleko se učine kao otvori na grudnom košu, samo na vrhovima blista nešto rumenila u sunčevu svetlosti koja je gotovo preko noći izgubila snagu; na spratu iznad tebe s velikom bukom se zalipi proroz, stresi se, čaroliji je kraj, zbog buke ona ustukne, diže glavu, stoji tako trenutak, pogledom prelazi hotelske prozore, povuče se u sobnu tamu, još uvek stoji u mesti, tamo dole, kao na fotografiji, pa se naglo okrene i skoči za grm; je li opazila da si je krišom uvrebao, nadaš se da jeste, pritom zauzmeš svoje mesto u trpezariji, neko vreme sediš na iglama, srce ti žestoko lupa, još koji časak i pojavljuje se na stepeništu; nisi pogrešio, ovoga puta izlazi iz lifta i sada ide prema tebi izmedu stolova, gleda te ispitivački, trepće očima, u tebe gleda, ili neko sedi iza tvójih ledova? ne, nikо, trpezarija je prazna, ohrabiš se, hitaš da se uključiš u njen pogled, licem je okrenuta tebi, ali pogled joj je prazan, koraci se usporavaju u blizini tvog stola, koleba se, ali pogled joj je još uvek prazan, pogled kroz tebe kao da si stakleni zid, uzme stolicu, na to skočiš, odgurneš svoju stolicu, jedna kašika zvezke na parketu, ona vršne, prineviš šake ustima poskoči, smešno velikim skokom, smetenio se vratiš na svoje mesto, sagnesi se po kašiku, pod stolom se obazreš, kelner je izšao iz kuhinje i ide prema tebi, belim ubrusom rasterujiš muve; »nešto se dogodilo!«, pita, zevajući, i uzima ti kašiku iz ruke; pala mi je kašika, odgovoriš tiho, i ponovo osećaš devojčin pogled na licu, eno sedi nekoliko stolova dalje, izviruje iza jelovnika; »da donesem ručak?«, pita kelner, ne odgovoriš, kroz paru supe vidiš njeno lice, pogled joj još uvek miruje na tebi, a ipak kao da te ne vidi, kao da ne postojiš, twoj osmeh izvinjenja i razjašnjavanja osipa se sa njenog lica na sto, rastapa u isparenju supe, njen bledo lice uvek iznova odbija tvój pogled, kao ogledalo svetlost, demonstrativno joj okrećeš leđa, još za trenutak pred očima ti leđbi slike: pod njenom rukom isparava se tanjur supe, prsti poput senke u magli naslepo pipaju po dršci kašike, kelner, visoki dalmatinac tridesetih godina, garavo crne kose, belih zuba, proguge se kraj tvog stola, usponjem pokretima razmakne stakleni zid iz tvójih leđa, potom zajaš jednu stolicu naspram devojčice, tako blizu da bi nagnuvši se napred, s lakoćom mogao čak i nosom da dotakne onaj cvet u njenoj kosi, već se i nagnuo, natenane mirisne cvet, klima glamov, vetrar s mora se okreće uvlači među stolove, odiže stolnjake, pokreće zgužvane salvete pod stolicama, kelner duboko uzdahne, salvetom obrise oznojano čelo, promatra devojčicu koja mu se s vremenom na vreme nasmeši, njen osmeh je jasan i nedvosmislen, kratak ali nedvosmislen, iza tankih usana zabljesnu joj zubi, žmirkajuće oči, kelner se okreće prema tebi, sačeka da digneš pogled, onda ti namigne, palcem upre u devojčicu; nervozno prinosisi čašu ustima, ponovo im okrećeš leđa, devojčica još uvek gleda u kelnera, istrajno, podrobno, ne možeš više, »kelner, hoćeš da kažeš, ali glas ti zastaje u grlu, slediće put ti se otme samo promuklo, »kelner!«, onako sećaš, osvrne se prema tebi, namršti čelo, devojčica jedva čujno kašikom kucne u tanjur, na što kelner ustane, pride stolu, nagni se prema njoj, da li dobro vidiš? šapće joj nešto na uvo, pritom uzima njen tanjur, promaknuvši kraj tvog stola opet ti namigne, premešta ceremonijalnim pokretom prazan tanjur desnom rukom u levu; srkao si supu kada je devojčica ustala od stola, žurno promakla kraj tebe, u kosu svezanoj u pundu nije više bilo cveta, na čelu su joj izbile

sitne graške znoja, pred vratima je najednom zastala, da, dobro je čula, kelner ju je zovnuo, odmerenim, dostojanstvenim korakom već joj prilazio, ali ništa se nije dogodilo, trenutak je već prošao, sitan novac zvečku na parketu, i kelner i devojka se sagoše, tražili su pod stolovima, jedan nović se kotrljao prema tebi i, odbivši se od noge jedne stolice, zvečajući pao pljoštimice, pružio si nogu i nagazio na nj; kada si se, ponovo uvezši kašiku u ruku, uspravio na stolici i pogledom obuhvatio trpezariju, devojka je već poletno koračala hodnikom, nakon svakog drugog koraka uspinjala se na prste kao što to čine balerine; koračala je kao na klackalici, i mada joj je ključaonica dopirala jedva do pupka, napijavala ju je ključem, stojeći na prstima, i pronašavši je, kratkim, odlučnim, ubojitim pokretom gurnula je ključ u nju; oprezeno osmotriš nackoko, kao da te neko motri, prisloniš uvo na ključaonicu; da li je tišina, možda tvoj položaj tela, krv ti je jurnula u glavu, ili svest o devojčinoj blizini, to da te samo jedna vrata dele od nje, vaskrsla u tom sačanju dogadaj koji se nekoliko dana ranije odigrao u trpezariji, ili te je čitavo vreme mučila ljubomora, a sada se samo združila sa strepnjom da će ti se sumnja obistiniti upravo sada kad još nisi spremjan da se odrečneš devojke, ili je s nekim podeliš, s nekim ko je po svoj prilici sada kod nje u sobi; tišina, i u hodniku, i iza njenih vrata, u sobi, na spratu više udaljuju se koraci, ljudski glas, potom tišina osvaja predašnju dubinu; u sobi se nešto neočekivano pokrene, nešto premeče, otvara se ormara, metalna kuka vešalice oglasi se na prečagi, taj šum postaje bitan za tvoje uvo, odjednom sve zaboravljaš, osluškuješ, u hodniku iskrasa direktor hotela, a da ga nisi ni opazio, nečušće ti se približava, zastane u blizini i sa smeškom te posmatra, zatim se zakašlje, u strahu udaraš glavom o kvaku, uspraviš se, lice ti se crveni kao paprika, promuča nešto, šta se u ovakvim prilikama obično kaže? žurno se udaljavaš, direktor, smejući se, ulazi u svoju sobu, vrata se polagano zatvaraju na njim, u istom trenutku devojčina vrata se otvaraju, ona promoli glavu, u kosi vikleri, vrata se brzo zatvaraju, izadeš iza ugla, opet si pred njenim vratima, ponovo priljubiš uvo na ključaonicu, sa svim jasno čuješ: unutra zvečaju ključevi, na staklenoj ploči stola krvčene metalični predmeti, možda makaze ili turpija za nokte, potom novac ili prsten, čutaleš kako se nekoliko trenutaka obrće na staklenoj ploči; u vazduhu oko njenih vrata još uvek lebdi nešto jedva primetnog mirisa pudera, duboko ga udahneš; sada, kao da lista knjigu ili svesku, možda vodi dnevnik, možda i sam ne znajući ulogu na toj sceni, osvetljen njenim rukopisom, to je više nego verovatno, jer nemoguće je da su svi tvojih napori da privečeš njenu pažnju bili uzaludni, i svi oni minuti, sati i dani za čijeg si trajanja mislio na nju, ležeći na krevetu u svojoj sobi, sklepajući od slika nastalih po čuvenju i prikaza maglovitih bunila nijeno nago telo pred sobom; u direktorovoj sobi zazvoni telefon, u istom času devojka se oglasi u sobi, halo, halo, ovde devetka, sve u redu, glas joj ne čuješ sasvim čisto, Istanbul... ne... sedam miliona... sedam... iz Venecije... Filippo, treba paziti, Guli, jeste, Guli, telegram? ne, ne, ne, nazna se; kikot, devojka se dugo kikoče u sobi, nasmeši se i ti, kako čisto zvoni taj smeh, počušaš da gvirneš kroz ključaonicu, prokletstvo, poluglasno psušeš; uhvatio si se za vrata koga muva na lepkac, a direktor je bešumno otvorio svoja vrata i prikrao ti se iza leda, počekao malo, potom munjevitim, oštirim pokretom opalio te po zadnjici, tako da si udario čelom o kvaku; devojka se na to zakikota u sobi, kao da vidi kroz vrata; uspravljaš si se lagano, sasvim lagano, okrenuo se prema direktoru, htio si nešto da mu kažeš, da nasrneš na njega i pregrizeš mu grkljan; nije lepo prisluškivati, Bobi, nije lepo, ružno je viriti kroz ključaonicu, idi lepo u svoju sobu, rekaš je pogladivši te po obrazu; ugrizao si se usnu, uvikao ramena i pošao lagano hodnikom; posle većere te čekam u sobi, dodaš je, ali rekaš sam ti, dodi samo ako si se odlučio, ja neću ni na šta da te prisiljavam, neću ni na šta...

opet ti se učini da čuješ kucanje na vratima, potom šum koraka koji se hitro udaljuju, skočiš, naglo otvorиш vrata, u hodniku je mrkli mrak, na stepeništu nešto sevne, poletiš onamo, vetr napinje jednu zavesu, ništa drugo, u daljini, negde, tuli brodska sirena

ali zašto bi kucala, zašto u noćne sate tumarala hodnicima tražeći tvoja vrata, povinjući se twojоj fantaziji; poznaješ li je, da li si ikada govorio s njom, jesи li pokušao bilo šta osim što si se jednog jutra iskrao sa njom u šunu, ali kad si stigao do drveća, ona je već bila iščezla, bez traga; nije ti

preostalo ništa drugo nego da se vratiš, moglo je biti oko sedam sati, i stigavši, opazio si da je kelner, dalmatinac, u međuvremenu takode nestao iz kafane, njegova čaša-vina stajala je dopola ispijena na stolu, na tvoje pitanje šanker je natežući odgovorio, da, pošao je prema gradu; njegov odgovor te nije umirio, portir je rekao da ga je i on video kako odlazi prema gradu, poslao je po njemu jedno pismo; sumnja te je za trenutak paralislala, bio si siguran da je kelner pošao za devojkom u šumu, bio si siguran, gledao si se oči u oči sa portirom, pritom prebledeo, oči su ti se zamaglike, drhtavom rukom zapalio si cigaretu i domišljao se kakvim bi rečima stekao portirovo poverenje, ali smesta si odustao od svoje namere, kad ti pogled zaluta na njegovo sirovo, boginjavo, crveno lice; portir se zlurado smejuši, idu da spavaš, lezi lepo, rekao je namigujuši; izuzev kelnera koji su te posluživali, ni sa kim nisi dolazio u dodir, soberica ti je nedeljno jedanput uredivila sobu, nisi bio redovan gost, osoblje se pomalo s prezirom ophodilo prema tebi, davali su ti koske umesto mesa, i ko zna, na to si češće pomislio tokom proteklih meseci, možda je upravo direktor naredio, propisao ovakav postupak prema tebi;

sobarica je bila visoka i mršava, najčešće je govorila italijanski, gledala uvek da nešto zdipi kad nisi u sobi, tokom spremanja preturala ti je po hartijama, po novčaniku, čitala pisma, zato si obično sačekao da završi posao, pa teku onda napuštao sobu; opružila bi se po krevetu, više puta pokušavala da zapodene razgovor s tobom, povlačila suknju uz bele, krpne butine, izazovno te gledala, podrugljivo se smejujila, među tanušnjih plavih žilica bogatojoj je opilitala butine, bujne crne malje prekrivale goljenjače, zapalila bi cigaretu i, privukavši kolena buljila u plafon, povremeno glednula iskosa u tebe, kao da govorí sama sebi; jednom ćeš za sve ovo gorko zažaliti, ja ti kažem, ali tada će već biti kasno; dok je govorila, gotovo neprimetno je otkopčavala bluzu na grudima, uvukla ruku u prslučje i s nekoliko nervoznih trzaja oslobođivala grudi; šta kažeš na ovo?, smejava se, pa hajde, pipni, vidiš, ja ne prodajem mačku u džaku; povlačio si se s gadjenjem, ali nisi bio u stanju da skineš pogled s nje; zvala se radmila, došla je iz severne Srbije na more da nade posao; drugom prilikom bi ustala, povukla iz boce s rumom, pa zasevši na tvoj sto, s dosadom na licu pričala o svojoj deci, zaplakala se, neочекivano ti sešela u krilo, zgrabilas tvoju ruku i zavukavši je medju svoje tople butine, svallila te na krevet, telo joj je mirisalo jako i sirovo, usred same mogućnosti već si zažalio zbog svega, povukao se u ugao kreveta i slušao je kako psuje u kupatilu; tek kad bi napustila sobu, obično bi se tek tada osmeliš da sideš s kreveta, ponekad bešumno otvarao vrata i poduze promatrao njenu zadnjicu, dok je skupljala semeće na lopatu

I ljubio si je, valjda, i sve je dobro ispalо, čim je sad iščekuješ u ovoj sobi, jesи li je ikad bolje pogledao, možeš li navesti boju njene kose, držanje tela, boju očiju, napokon, moralna bi baš posredstvom tih detalja da živi u tebi, pokušaj rečima da se približiš njenom licu, privedimo da ga uzneseš iz tmine, osvetli ga svojom čežnjom

zašto pokušavaš da svagda sve odložiš? kada uistinu želiš ispunjenje, upravo se tada najviše povlačiš u sebe; jesи li ikada pokušao da pribavиш nešto što si zaista želeo? jesи li ikad pokušao da sproveđeš svoju volju nasuprot volji drugih, da izvedeš do pobeđe ponuku svoju odluku, da uvrzatiš udarac; precenjuješ sebe? podcenjuješ? jesи li kukavica? ravnodušan?

možda se plašiš da će ti se na kucanje prebrzo otvoriti vrata, nalaziš zadovoljstva u odgadanju, ne bi inače u mašti postavljao prepreke pred se ko si ti da svojoj mašti dopuštaš tolike mogućnosti u vremenu? tebi možda ne preti budućnost?

od iskustva ni tebi nije moglo dopasti ništa sem onog što smo svi mi mogli steći na ovoj zemlji; raspolažeš li vanzemaljskim iskustvima ili si neiskusan? »ti mali pederu«, »ti mali pederu«, beskičmen, gord, samouveren, mudriš, lažni, žestolični, svaki ti privid podijednako dolikuje

jaš, lažljiv, častoljubiv, svaki ti privid pogledanako donikle
šta je to čime raspolažeš: sve same poznate zabrane na koje i ne vredi
računati, saveti, oni i nemaju nikakvu ulogu u tvom životu, svud si bio, sve
si video, ipak povremeno uloviš sebe u falsifikovanju, samoobmani, krišom
izigravši protiv sebe slabe stranice stvarnosti, čas jedan grad na morskoj obali,
čas jedan vreli sunčani sat, čas neuspelo samozadovoljavanje u krevetu, u svojoj
sobi, jedno žensko telo u Klozetu, nočekivanu, drugom prilikom samo tanjur
supe, cigaretu koja te prevede preko trenutku, ponekad ni toliko: lavigint pro-
maklih slika, nervnu obamrlost, glad ili žed, vrelu kupku ili pranje zuba

leži u hotelskoj sobi nedeljama, mesecima, iščekuješ kucanje jedne ruke na vratima, ponekad čuješ sasvim jasno: kucaju, ali leži i dalje, suviše često si se prevario, suviše često ustajao uzalud, suviše često stajao u otvorenim vratima zureći u mračan hodnik, u čijoj je dubini sve mirovalo

nešto si tražio čitavo vreme, jedno seme, da mu pristupiš, sav, da se okonča lebdenje, tako odvratno

kucaju, osmehneš se, stvarnost o tebi ne vodi računa, jer ni sam ne vodiš računa o sebi, ipak ustaješ, danas si zaista velikodušan prema sebi, prišunjaš se vratima, nada se malecko poigrava s tobom, vračaš se u krevet, navlačiš čaršav preko glave, dan se primije kraju, koja slika ti još promakne iz čela, koji glas; iz sadašnjosti? prošlosti? ili budućnosti? ko zna? potom, munjevitom bržinom, jedna dobro poznata slutnja te prožme do srži: zašto, kako, kada, kuda, i potom još jedno poslednje, nerazumljivo, ali značajno pitanje i već kloneš, slike ti načinju san, brzog obrtaja, besadržajne, preneš se: kucaju, ovaj put čuo si kucanje, i ruku si video, njenu ruku, zamre ti dah, smešno, smešno, ali ipak bi nekako voleo da nadzireš svoju svest; slabost, svejedno, prinosiš dlanove licu, otečeni su, teški, ovo je java, ispod noktiju prljavština, nikotin, ponovo kucanje dolazi neočekivano, uzdrhtiš, ležiš još, nemaš snage da se digneš, kada bi zasigurno znao da si budan, možda bi ustao, sigurno bi ustao; kucanje, trenutak je, dakle, pak došao, ostalo te se već ne tiče, ništa te se ne tiče, nikakve veze ne sa čim nemaš, sve te si stilo u svestti, ni kucanje nije važno, nije bitno ni ko kuca; počinju da jure slike nekakve strašne tajne, jedna reč se pretvorila u stereo-sliku, slika u glas, glas u miris, uvek ostajući kao nadražaj suprotnog čulnog organa, dakle u svojoj neopažljivosti: to je život, tvoj dodir se gubi u devojčinoj kosi, to je život, da li je pod tobom, nad tobom? pred tobom ili već za tobom, kakva ti je uloga dopala na pozornici njenog tela; besciljan je tvoj stisak oko njenog pasa, nema otpora, nekakav topli sirup ti pod kožom, vreli pesak iza čela, od početka strašna, mučna sumnja, prstima podeš naniže, onamo gde vam se, tako slutiš, tela dotiču, posudešeš li je sad uistinu, ili je ta majušna mrlja pod tobom, na čaršavu, samo rezultat tvoje vlastite vatreti; san, java, život, umiranje

Prevela sa mađarskog JUDITA ŠALGO